

IV 61
Kapitel
Festske.

PROGRAM

vid sorgfesten i Åbo

den 12 Maj 1877

i anledning af

JOHAN LUDVIG RUNEBERG^{DS}

d ö d.

- 1) Sorgmarsch.
 - 2) Choral.
 - 3) Sorgetal (svenskt).
 - 4) Choral.
 - 5) Sorgetal (finskt).
 - 6) Sorgeqväde.
 - 7) Vårt land.
-

Choral.

(Ur Runebergs psalmbok N:o 335 vv. 1, 2, 7).

En vandringsman är menskan här,
På vandring stadd, hvar dag som är,
Till långt aflägsna länder;
Hur hon ock här tycks hemma fäst,
Är hon beständigt blott en gäst,
Som hemåt återvänder.

Hon får i all sin lefnadstid
Ej minsta stund, då hon i frid
Kan lemna vandringsstafven;
På hvarje stig, på hvarje ort
Går hon mot evighetens port,
Och porten heter grafven.

Far jag än vida, följer han,
Som i all nöd mig hjälpa kan
Och akta från att falla;
Der jag är rådlös, har han råd,
Der jag har brister, har han nåd:
Välsignad han för alla!

PROGRAMMI

Turussa, toukokuun 12 p. 1877

wietetysä murhejuhlassa

JOHAN LUDVIG RUNEBERG^{90M}

kuoleman vuoksi.

- 1) Surumarssi.
- 2) Korali.
- 3) Murhepuhe (ruotsalainen).
- 4) Korali.
- 5) Murhepuhe (suomalainen).
- 6) Murheruno.
- 7) Maamme.

Korali.

Tääll' ihminen on matkamies,
Joll' aina vaan edessä tie
On kaukaisehen maahan;
Vaikk' olkoon kuinka kotonaan,
Hän tääll' on aina vieras vaan
Ja outo ollessahan.

Ei kaiken elinkautenaan
Hän luopua saa saavastaan,
Ei saa hän koskaan rauhaa;
Hän astumass' on aina vaan
Koht' ijäisyyden ovea,
Se ovi ompi hauta.

Jos kuinka kauas kulkenen
Jumala lähtee seuraksen
Ja on mun turvanani;
Hän neuvo, kuin mä neuvoton,
Kuin puutun, hällä armoo on,
Hän ain' on auttajani.

Johan Ludvig Runeberg.

+

Den 6 Maj 1853.

På landet det var i Finland, från tillan ljusast
Så dalar klockljud daga ut över Borgå stad
Och skaras ljudtaste tåna från gator och från torg
Och tyngdes var mening. I land är kungasorg.

Styres han en graf man byggit i klippa af granit.
Sin skald det finka folkbit i dag och låga dit.
Från ljusa bildningsalrar, från fräga herrslätt
Från skogens skumma fjorten, en hedersvakt, det gån.

De spridda skarn alla de forma sig till led.
På krusad här det knyter en tygt, en ändlös bed
Och Finlands blommar andas sin doft på kistelack
Och Sveriges blommar blanda där sin helosing och.

När lågt skridit undan och ro det varde till sist,
På ligger sparpellocken till räkand fröterlist,
Lig i mer genom rutan de älla, tända drag,
I mer den djupa blickan unat Guds blara dag.

Skru tåta, lönge ledur du båtja, löjja ap.
Ej bättre följje farit med rånvälde kung till grab -
Ett folk, som föte sin stöpsen i sorgteminga år.
Det är dess sijestas furste, som var sin byklening far.

Utt ur dess barns hant gripit hoar sorg, som litta ord, att
Och lagt den sin förklarad i sijestat åter ned. Så
Hvar glädjeglunt, som fängats i soligt ägarblick, som
Hvar tag den och var strålslut hant folk den åter

Tiget säg du vännen med kända, finska drag,
Du säg du Finlands bonde. Hvar lemnarste ord i drag,
Af skalderns lifet talhate för Finlands djupa led,
Ej sandras Pares frände i djupeta sorgens med.

Den säg och gammal gubbe med riddt och berättaste
Hvar ej på lönge årus gåte utom stugubägg.
Att i österland han äbrat sin bästa älders blod,
Med färdrik stål i ~~skottet~~ en gång den gamle stöd.

Och säg du Finlands datter, då tåget skred förbi,

Säg hvar du i ägat - det som ett tankt deri
För den skära drömmian, för hvar ut hant tytt,
För den spända tanken, som fram till kashit greft.

Att rådan skuld är giftet utaf alsöldig brand
Satt fram till segren för det folkst länge än,
Som trafast står kring grafen och myslas den igen.

Så när man rundat högen med än ett sista tag
Och djupt det gång ur tomst af kloksans sista slag
Ej stod det finska folkst, fast skändt i sorgens
Der utom drate, by ännu det stöps af Pansberg.

A. W. P.